

Arrest

nr. 196 085 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Rode Kruis noodopvangcentrum
Kazernelaan 125
3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2017 met referentenummer 68654.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Ganduma, gelegen in het district Sherzad. U bent op zeer jonge leeftijd verhuisd naar het dorp Gawjak, gelegen in het district Surkhrot in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine. U bent tot de negende graad naar school geweest.

Uw vader werkte ongeveer zeven jaar voor de Afghaanse inlichtingendienst (NDS) in Jalalabad in de functie van jagran, majoor. Naar aanleiding hiervan ontving uw vader op 7 asad 1393 Afghaanse kalender (AK), 28 juli 2014 Gregoriaanse kalender (GK), een eerste dreigbrief van de taliban, met de vraag om zijn job te stoppen. Op 29 asad 1393 AK, 20 augustus 2014 GK, ontving uw vader een tweede brief van de taliban, waarin geschreven stond dat hij zijn job niet was gestopt en dat bijgevolg hij en zijn familie gestraft zullen worden. Enkele dagen later, op 8 sunbula 1393 AK, 30 augustus 2014 GK, vond er een zelfmoordaanslag plaats op de werkplaats van uw vader, waarbij uw vader om het leven kwam. Na de dood van uw vader kreeg u zelf gedurende zes maanden op geregelde tijdstippen dreigtelefoons van de taliban, maar aangezien u uw zieke moeder niet wou ongerust maken, verzwegen u dit. Zes maanden later stierf uw moeder. Op dat moment vertelde u aan uw oom over de bedreigingen die u ontving, waarna hij besliste dat u niet meer veilig was in Afghanistan en u het land diende te verlaten. Uw oom organiseerde de reis naar Europa, waarna u vijf maanden later uit Afghanistan bent vertrokken. U kwam aan in België op 24 september 2015, waar u asiel aanvraag op 25 september 2015.

In Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), de taskara van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, een certificaat van de opleiding van uw vader, een brief van het districtshuis ter bevestiging van uw problemen, een brief van de NDS ter bevestiging van het overlijden van de vader, een overlijdensakte van de moeder, vier foto's van het graf van de ouders, een attest van inburgering en enkele certificaten van de Nederlandse les.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er immers niet in geslaagd uw vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

U bent er niet in geslaagd om het profiel van uw vader, zijnde een medewerker bij de NDS, geloofwaardig te maken. Aangezien u het werk van uw vader bij de NDS als de oorzaak van uw vervolgingsproblemen categoriseert, worden ook uw asielmotieven als ongeloofwaardig beschouwd. Zo kunt u niets vertellen over zijn taken bij de NDS (CGVS, gehoorverslag dd. 6 januari 2017, p. 9), noch over zijn collega's (CGVS, p. 9), noch over speciale missies die hij heeft ondernomen (CGVS, p. 9). Gevraagd naar zijn leidinggevende, noemt u wel de naam van het hoofd van de NDS, maar wanneer gevraagd wordt naar zijn directe leidinggevende, moet u hierop ook het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 25). Het is ook merkwaardig dat u vlot kunt antwoorden op de vraag wat zijn rang was, maar wanneer wordt doorgevraagd kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p. 10), zelfs niet of dit een hoge of een lage rang is. Over zijn opleiding die hij heeft gekregen, kunt u evenmin informatie verschaffen (CGVS, p. 24). Nochtans legt u een opleidingscertificaat neer. Gevraagd naar zijn loon kan u dit plots wel accuraat weergeven, namelijk 21 000 afghani per maand. Als reden voor dit weetje haalt u aan dat u zijn zoon bent en dat u dat uiteraard weet (CGVS, p. 11). Deze verklaring staat dan ook in schril contrast met uw gebrekkige informatie over alle andere gegevens rond het werk van uw vader. Zelfs wanneer u nogmaals uitgebreid wordt uitgenodigd honderduit te vertellen over zijn werkzaamheden, hult u zich in stilzwijgen, omdat u de moed niet had om het te vragen (CGVS, p. 11). Vervolgens is het ook zeer vreemd dat u zelfs niet weet wat de NDS in het algemeen deed, zagezegd omdat u er zelf nooit hebt gewerkt (CGVS, p. 10). Het enige wat u over de bevoegdheden van de Afghaanse inlichtingendiensten kunt zeggen, is dat ze de taliban vangen en ingrijpen bij verdachte aanvallen (CGVS, p. 10). Verwacht mag worden dat u hierover iets meer concrete informatie zou kunnen geven. Uw verklaring dat u nooit over de job van uw vader heeft gesproken, lijkt dan ook weinig plausibel. Tot slot is het zeer opmerkelijk dat u totaal geen idee heeft wat uw vader heeft gedaan vooraleer hij startte te werken bij de NDS. U zegt dat hij zeven jaar aan het werk was bij de NDS, en dat hij ervoor studeerde (CGVS, p. 8). Wanneer wordt opgemerkt dat uw vader op 39-jarige leeftijd bij de NDS is gestart, en hij hiervoor toch ook iets anders moet gedaan hebben, komt u niet verder dan dat u nog een kind was op dat moment en dat u bijgevolg niet weet wat hij heeft gedaan (CGVS, p. 9). Van een zoon, én zeker de oudste zoon (CGVS, p. 2), mag worden verwacht iets meer interesse te tonen in de job van zijn vader, zeker aangezien deze job de aanleiding is geweest voor zijn dood, de bedreigingen tegenover u en uw vlucht uit Afghanistan. Het gegeven dat u bijna geen informatie kunt geven over de job van uw vader bij de NDS, ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Daarnaast bent u er niet in geslaagd om de verschillende bedreigingen die uw familie heeft ontvangen, geloofwaardig te maken. Het door u geschetste asielrelaas komt namelijk niet plausibel over in de Afghaanse context. Vooreerst is de uiterst passieve houding van uw vader na het ontvangen van twee dreigbrieven van de taliban, waarin niet enkel hijzelf maar ook zijn hele gezin wordt gevisieerd,

zeer merkwaardig te noemen. Immers, u vertelt zelf dat uw vader werkzaam was bij de NDS en dat dit een instituut is die leden van de taliban dienen te vangen (CGVS, p. 10). Van iemand die dagdagelijks bezig is met het bestrijden van de taliban, mag bijgevolg ook verwacht worden dat hij de dreigingen van de taliban op een correcte manier kan inschatten. Dit deed uw vader echter niet. Hij was blijkbaar niet bezorgd om de brieven en hij bleef zijn job verder zetten (CGVS, p. 16). Zelfs na het krijgen van een tweede brief, bleef uw vader huiswaarts keren van zijn werk (CGVS, p. 17). De reden waarom hij zich geen zorgen maakte, is volgens u dat hij in het leger was en zelf op zoek ging naar dergelijke mensen (CGVS, p. 16). Verwacht mag worden dat uw vader dan net wel meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen, zowel voor zichzelf als voor zijn gezin, gezien jullie allen werden bedreigd in de brief (CGVS, p. 14). In tegenstelling daarvan zei hij u zich geen zorgen te maken en nog naar school en de opleiding te gaan (CGVS, p. 15). Er mag redelijkerwijs van worden uitgegaan dat uw vader, als medewerker van de NDS, op dat moment de nodige maatregelen zou hebben genomen om zijn gezin in veiligheid te brengen, hetgeen hij heeft nagelaten.

Vervolgens lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u, na de dood van uw vader, een even passieve houding aanneemt ten opzichte van de verschillende dreig telefoons die u vanaf dat moment ontving. U verklaart namelijk gedurende zes maanden drie tot vier keer per maand telefonische bedreigd te zijn geweest door de taliban, waarin ze zeiden dat uw tijd was gekomen (CGVS, p. 22). Er mag verondersteld worden van een volwassen jongen die net zijn vader is verloren in een zelfmoordaanslag na verschillende maken bedreigd te zijn geweest, dat die op dat moment voldoende kan inschatten tot wat de taliban precies in staat is en dat die bijgevolg toch enige actie zou ondernemen om zijn familie en zichzelf in veiligheid te brengen. Het feit dat u niets ondernomen heeft en zelfs zes maanden deze bedreigingen geheim heeft gehouden, tot de dood van uw moeder, lijkt dan ook zeer opmerkelijk. Ook al was uw moeder ziek en wou u bij haar blijven (CGVS, p. 13 & p. 20), verwacht mag worden dat u meer voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen. In tegenstelling tot deze verwachting, deed u niets (CGVS, p. 20). U lichtte zelfs uw oom niet in (CGVS, p. 14 & p. 20), de man die u bijstond na de aanslag en dood op uw vader en die uw reis hielp regelen (CGVS, p. 17 & p. 23). Bovendien is het nog frappanter dat u na de dood van uw moeder nog vijf maanden heeft gewacht vooraleer u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 22). Gezien uw moeder kwam te overlijden, had u ook geen reden meer in Afghanistan te blijven. Verwacht mag worden dat u dan ook onmiddellijk alles in het werk zou stellen om uw leven in veiligheid te brengen, nadat uw vader reeds gedood was en u reeds vele persoonlijke bedreigingen had gekregen. In totaal zou u dus na de bedreigingen en de dood van uw vader nog elf maanden in Afghanistan hebben verbleven vooraleer te vluchten (CGVS, p. 23). Het feit dat uw oom en uzelf niet meer spoed hebben gezet achter uw vertrek uit Afghanistan, relativeert uw vrees voor de taliban in ernstige mate.

Eveneens is het geduld van de taliban weinig geloofwaardig in de Afgaanse context. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban, nadat ze uw vader bedreigd en gedood zou hebben, toch zo ruim de tijd zou nemen om u gedurende zes maanden op regelmatige wijze te bedreigen, zonder echt tot actie over te gaan. Zelf geeft u als reden aan dat ze u niets konden doen, aangezien u enkel buiten kwam om naar de winkel te gaan (CGVS, p. 21). Gelet op de middelen die ze hebben ingezet om uw vader te doden, lijkt dit weinig geloofwaardig.

Daarenboven slaagt u er niet in om de betrokkenheid van uw vader bij de zelfmoordaanslag op de gebouwen van de NDS in Jalalabad geloofwaardig te maken. Zo slaagt u er wel in om enkele algemeenheden over dit incident te vertellen, die, zoals bijgevoegd in het administratief dossier, ook in de media terug te vinden zijn, maar wanneer u gevraagd wordt naar extra details, moet u het antwoord schuldig blijven. Zo slaagt u er niet in om te vertellen over het aantal daders (CGVS, p. 18), of over andere slachtoffers die zijn gevallen in deze aanval (CGVS, p. 19). Ook weet u niets meer te vertellen over wat uw vader precies moest doen die nacht bij de NDS (CGVS, p. 19), noch heeft u vervolgens contact opgenomen met de NDS na de dood van uw vader, zeggend omdat u het telefoonnummer niet bij u had (CGVS, p. 19). Ook vertelde u dat na de dood van uw vader enkele collega's van uw vader hun steun zijn komen betuigen. Wie deze personen waren, weet u niet, noch heeft u de moeite genomen om via hen iets meer te weten te komen over de job van uw vader en het incident dat tot zijn dood heeft geleid (CGVS, p. 21). Uw desinteresse in de job van uw vader en het incident waarin uw vader is omgekomen, wordt nog versterkt wanneer u vermeldt dat uw oom erin geslaagd is om een brief te bemachtigen van het hoofd van de NDS in Jalalabad, waarin deze bevestigt dat uw vader effectief is omgekomen tijdens een zelfmoordaanslag bij de NDS, maar dat u zelfs niet weet hoe uw oom dit document heeft verkregen, aangezien u al in België was (CGVS, p. 26). Het feit dat u zelfs van hieruit geen enkele interesse toont om te weten te komen wat er precies is gebeurd tijdens de zelfmoordaanslag die uw vader het leven heeft gekost, maakt het niet aannemelijk dat uw vader persoonlijk betrokken was bij dit incident, meer nog, dat uw vader het doelwit was die de taliban bij deze aanslag voor ogen had.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader tonen enkel uw identiteit aan en zeggen niets over uw asielmotieven. De twee dreigbrieven van de taliban zijn geen officiële documenten en kunnen door eender wie op eender welk moment zijn geschreven. Het overlijdensattest van uw moeder heeft geen betrekking op uw asielproblemen, waardoor het deze niet aantoonst. De foto's van de graven tonen eveneens niets aan, gezien foto's geënsceeneerd kunnen worden. Over het opleidingscertificaat van uw vader, de brief van het districtshuis en de brief van de NDS moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De Belgische attesten hebben geen betrekking op uw asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de

veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsbeginsel”*, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om het profiel van zijn vader als medewerker bij de Afghaanse inlichtingendienst (hierna: NDS) geloofwaardig te maken omdat hij niet in detail kan vertellen over de taken van zijn vader bij de dienst, stelt verzoeker dat zijn vader werkte in een branche waar gegevens in beginsel geheim moeten blijven zodat het ook niet hoeft te verwonderen dat verzoeker niet in detail kan vertellen over zijn vaders werk. Verzoeker benadrukt dat zijn vader altijd hard gewerkt heeft en de kost verdiende, maar dat het niet aan hem toekwam om zijn vader uit te vragen over zijn werk, hetgeen geen kwestie van desinteresse doch wel van respect uitmaakt. Hij meent ook dat het feit dat verzoekers vader zijn werken privéleven gescheiden hield, geenszins vreemd is. Verzoeker vermoedt dat hij op die manier zijn familie wilde beschermen, dan wel dat hij van oordeel was dat zijn kinderen te jong waren voor de details, dat het beroepsgeheim van tel was, ... Al deze elementen leiden, naar mening van verzoeker, dan ook tot het besluit dat het niet hoeft te verbazen dat verzoeker slechts gebrekkige informatie heeft over alle andere gegevens aangaande het werk van zijn vader.

Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat hij de verschillende bedreigingen die zijn familie heeft ontvangen, niet aannemelijk maakt. Zo duidt verzoeker erop dat hij er nochtans alles aan gedaan heeft om zijn asielrelaas te staven met bewijsdocumenten, doch dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze niet in aanmerking neemt. Wat betreft de dreigbrieven van de taliban is verzoeker evenwel van oordeel dat duidelijk het logo van de taliban zichtbaar is. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien de bewering van verzoeker dat zijn vader en hij bedreigd werden door de taliban in twijfel trekt op grond van het feit dat verzoekers vader na de dreigbrieven zijn job bleef verder zetten, kan verzoeker evenmin volgen. In dit kader wijst hij erop dat er slechts enkele weken tussen de eerste en tweede dreigbrief zaten, zodat het zeer goed mogelijk en zelfs waarschijnlijk is dat verzoekers vader de dreigbrief wel degelijk serieus nam en op de NDS naar een oplossing aan het zoeken was. Verzoeker meent dat uit het loutere feit dat zijn vader na de eerste dreigbrief niet meteen zijn spullen heeft gepakt en met zijn familie vluchtte geenszins besloten mag worden tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker voorts verwijt dat hij een passieve houding aannam ten opzichte van de verschillende dreigtelefoons die hij ontving na de dood van zijn vader, onderlijnt verzoeker dat hij destijds slechts 16 jaar oud was, dat zijn vader was gestorven en zijn moeder ernstig ziek was, dat hij het oudste kind was en zich verantwoordelijk voelde om voor zijn zieke moeder en broertjes te zorgen. Verzoeker meent dan ook dat hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij heeft nagelaten om enige voorzorgsmaatregelen te nemen, noch dat hij zijn moeder die op sterven lag niet wenste ongerust te maken. Voorts geeft hij aan dat hij na het overlijden van zijn moeder – na de emotionele ervaring van het verliezen van zijn beide ouders op jonge leeftijd – zich verantwoordelijk voelde voor zijn twee broertjes en pas op het moment dat hij zich realiseerde dat er geen minder drastische opties overbleven, Afghanistan ontvluchtte.

Verzoeker wijst erop dat hij een brief van NDS waarin het overlijden van zijn vader wordt bevestigd, de taskara van zijn vader, een certificaat van opleiding van zijn vader, foto's van het graf van zijn ouders en een brief van het districtshuis bijbrengt, allen elementen die zijn verhaal duidelijk ondersteunen. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, louter op basis van de vaststelling dat er valse documenten in omloop zijn, niet mag besluiten dat de door verzoeker voorgelegde documenten daarom noodzakelijk vals zijn. Dat de betrokkenheid van verzoekers vader bij de zelfmoordaanslag op de gebouwen van de NDS des te meer in vraag wordt gesteld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat verzoeker geen extra details

over dit incident kan geven, vindt hij nogal kort door de bocht gaan. Verzoeker meent dan ook dat hij wel degelijk aannemelijk heeft kunnen maken dat zijn vader bij NDS tewerkgesteld was.

Verzoeker meent dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het asielrelaas en dat de commissaris-generaal het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken. Tot slot wijst verzoeker erop dat indien de commissaris-generaal meent dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: een kopie van de taskara van verzoeker (stuk 2), een kopie van de taskara van verzoekers vader (stuk 3), foto's van het graf van zijn overleden ouders (stuk 4), dreigbrieven van de taliban (stuk 5), het opleidingscertificaat van verzoekers vader (stuk 6), de brief van het districtshuis en de brief van de NDS (stuk 7). De Raad merkt op dat deze stukken reeds werden neergelegd door verzoeker en zich in het administratief dossier bevinden.

De verzoekende partij legt op 2 mei 2017 een aanvullende nota neer met volgende nieuwe stukken: een krantenartikel uit "*The Nangarday daily*" d.d. 5 mei 2014 aangaande de aanslag op het NDS-gebouw waarbij verzoekers vader om het leven kwam, foto's van verzoekers vader bij NDS, een kaart van NDS van verzoekers vader, twee DVD's met videobeelden over de aanslag waarbij verzoekers vader om het leven kwam, een Memory Card. Verzoeker maakt tevens per e-mail van 28 april 2017 een video van het graf van verzoekers ouders en foto's van slachtoffers van verzoekers dorp "+ varia".

De verwerende partij legt op 14 november 2017 een aanvullende nota neer met als nieuw element de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker er niet in geslaagd is om het profiel van zijn vader, zijnde een medewerker bij de NDS, geloofwaardig te maken vermits (1) hij niets kan vertellen over diens taken, collega's of speciale missies, (2) verzoeker wel de naam van het hoofd van NDS kan geven, maar niet de naam van de directe leidinggevende van zijn vader, (3) verzoeker wel vlot kan antwoorden op de rang die zijn vader bekleedde, maar hieromtrent geen verdere informatie kan verschaffen, (4) verzoeker, ondanks het feit dat hij wel een opleidingscertificaat van zijn vader neerlegt, geen informatie kan geven over de opleiding die zijn vader genoot, (5) de vaststelling dat verzoeker wel accuraat het loon van zijn vader kan weergeven (omdat hij zijn zoon was) in schril contrast staat met zijn gebrekkige informatie over alle andere gegevens van het werk van zijn vader, zelfs wanneer hij de kans krijgt om honderduit te vertellen, (6) het niet aannemelijk is dat verzoeker zelfs niet weet wat de NDS in het algemeen deed, (7) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker totaal geen idee heeft van wat zijn vader heeft gedaan vooraleer hij startte te werken bij de NDS; (ii) verzoeker er evenmin in slaagt om de verschillende bedreigingen die zijn familie heeft ontvangen geloofwaardig te maken aangezien (1) de uiterst passieve houding van verzoekers vader na het ontvangen van twee dreigbrieven van de taliban, waarin niet enkel hijzelf maar ook zijn hele gezin wordt gevisieerd, niet aannemelijk is, te meer gelet op zijn werkzaamheden bij NDS, (2) het tevens niet aannemelijk is dat verzoeker, na de dood van zijn vader,

een even passieve houding aanneemt ten opzichte van de verschillende dreigtelefoons die hij vanaf dat ogenblik ontving en (3) het evenmin geloofwaardig is in de Afghaanse context dat de taliban zo ruim de tijd zou hebben genomen, na verzoekers vader te hebben bedreigd en gedood; (iii) hij er evenmin in slaagt om de betrokkenheid van zijn vader bij de zelfmoordaanslag op de gebouwen van de NDS in Jalalabad geloofwaardig te maken omdat verzoeker, behoudens enkele algemeenheden, weinig informatie kan verschaffen over dit incident en verzoekers desinteresse in de job van zijn vader en het incident waarbij zijn vader zou zijn omgekomen wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt en (iv) de door verzoeker in de loop van de procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat verzoeker het profiel van zijn vader, zijnde een medewerker van NDS, niet geloofwaardig kan maken, vermits (1) hij niets kan vertellen over diens taken, collega's of speciale missies, (2) verzoeker wel de naam van het hoofd van NDS kan geven, maar niet de naam van de directe leidinggevende van zijn vader, (3) verzoeker wel vlot kan antwoorden op de rang die zijn vader bekleedde, maar hieromtrent geen verdere informatie kan verschaffen, (4) verzoeker, ondanks het feit dat hij wel een opleidingscertificaat van zijn vader neerlegt, geen informatie kan geven over de opleiding die zijn vader genoot, (5) de vaststelling dat verzoeker wel accuraat het loon van zijn vader kan weergeven (omdat hij zijn zoon was) in schril contrast staat met zijn gebrekkige informatie over alle andere gegevens van het werk van zijn vader, zelfs wanneer hij de kans krijgt om honderduit te vertellen, (6) het niet aannemelijk is dat verzoeker zelfs niet weet wat de NDS in het algemeen deed en (7) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker totaal geen idee heeft van wat zijn vader heeft gedaan vooraleer hij startte te werken bij de NDS.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zijn vader bij een inlichtingendienst werkte en dus een branche waar gegevens in beginsel geheim moeten blijven, dat zijn vader altijd hard

gewerkt heeft en de kost verdiende maar zijn privéleven gescheiden hield van zijn werkleven en het niet aan verzoeker toekwam om hem hierover uit te vragen, zodat het niet hoeft te verwonderen dat hij niet in detail kan vertellen over het werk van zijn vader, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet enkel geen details kan verschaffen met betrekking tot zijn vaders werkzaamheden bij de NDS, maar evenmin bijkomende informatie kan geven aangaande de opleiding die verzoekers vader genoot, noch het werk dat zijn vader uitoefende voor zijn activiteiten bij de NDS. Daarnaast dient te worden benadrukt dat de vastgestelde lacunes geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Bovendien staat verzoekers verweer als zouden alle gegevens van het werk van zijn vader onder het beroepsgeheim vallen haaks op de vaststelling dat hij in onderhavig verzoekschrift zelf aangeeft dat zijn vader weliswaar alle essentiële elementen meegaf aan zijn minderjarige kinderen, zoals onder meer het feit dat zijn opdracht eruit bestond om de taliban te vangen en in te grijpen bij verdachte aanvallen.

2.3.2.3.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent opmerkt dat verzoekers verklaringen omtrent de verschillende bedreigingen die zijn familie ontvangen heeft niet geloofwaardig zijn.

Zo wordt dienaangaande vooreerst pertinent in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *“Vooreerst is de uiterst passieve houding van uw vader na het ontvangen van twee dreigbrieven van de taliban, waarin niet enkel hijzelf maar ook zijn hele gezin wordt geviséerd, zeer merkwaardig te noemen. Immers, u vertelt zelf dat uw vader werkzaam was bij de NDS en dat dit een instituut is die leden van de taliban dienen te vangen (CGVS, p. 10). Van iemand die dagdagelijks bezig is met het bestrijden van de taliban, mag bijgevolg ook verwacht worden dat hij de dreigingen van de taliban op een correcte manier kan inschatten. Dit deed uw vader echter niet. Hij was blijkbaar niet bezorgd om de brieven en hij bleef zijn job verder zetten (CGVS, p. 16). Zelfs na het krijgen van een tweede brief, bleef uw vader huiswaarts keren van zijn werk (CGVS, p. 17). De reden waarom hij zich geen zorgen maakte, is volgens u dat hij in het leger was en zelf op zoek ging naar dergelijke mensen (CGVS, p. 16). Verwacht mag worden dat uw vader dan net wel meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen, zowel voor zichzelf als voor zijn gezin, gezien jullie allen werden bedreigd in de brief (CGVS, p. 14). In tegenstelling daarvan zei hij u zich geen zorgen te maken en nog naar school en de opleiding te gaan (CGVS, p. 15). Er mag redelijkerwijs van worden uitgegaan dat uw vader, als medewerker van de NDS, op dat moment de nodige maatregelen zou hebben genomen om zijn gezin in veiligheid te brengen, hetgeen hij heeft nagelaten.”* Verzoeker voert aan dat er tussen de eerste en tweede dreigbrief slechts enkele weken tussen zaten, dat het waarschijnlijk is dat zijn vader de dreigbrief wel degelijk serieus nam en op de NDS naar een oplossing aan het zoeken was, maar zijn minderjarige kinderen hierover niet inlichtte en hekelt in dit kader dat de commissaris-generaal louter op het feit dat verzoekers vader niet na de eerste brief zijn spullen heeft gepakt en wegvluchtte met zijn familie besluit tot de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen. De Raad acht het evenwel allerm minst plausibel dat verzoekers vader – als lid van de NDS – hem niet zou hebben ingelicht over de ernst van de dreigbrieven waarin het hele gezin geviséerd wordt door de taliban. De oplopende incidenten met de taliban indachtig, kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoekers vader/ouders de rest van het gezin niet op de hoogte zouden hebben gebracht van de ernst van de situatie meteen na het ontvangen van de eerste dreigbrief en de vaststelling dat zijn vader in tegendeel zelfs opperde niet bezorgd te zijn en zijn zoon gewoon naar school en naar de opleiding liet gaan (administratief dossier, stuk 4, p. 15 en 24-25). Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat de ouders hun kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en dat zij hen aldus zouden waarschuwen opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen en hun voorzorgsmaatregelen nemen wanneer zij de woning verlieten. Dat verzoekers vader slechts aan zijn kinderen meegaf niet naar buiten te gaan als het niet nodig was maar wel gewoon naar school te blijven gaan en zich geen zorgen te maken (administratief dossier, stuk 4, p. 15 en 25), kan in de context van de toenemende incidenten met de taliban en gelet op diens voorgehouden werkzaamheden bij de NDS, bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan dan ook niet anders dan volstrekt ongeloofwaardig worden geacht.

Voorts relateert verzoekers eigen passieve houding ten opzichte van de dreigtelefoons verder de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, aangezien het niet aannemelijk is dat verzoeker, als jongeman die net zijn vader is verloren in een zelfmoordaanslag na verschillende bedreigingen, geen enkele actie

ondernam om zijn familie en zichzelf in veiligheid te brengen na het ontvangen van verschillende dreigtelefoons. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande pertinent op: *“Er mag verondersteld worden van een volwassen jongen die net zijn vader is verloren in een zelfmoordaanslag na verschillende maken bedreigd te zijn geweest, dat die op dat moment voldoende kan inschatten tot wat de taliban precies in staat is en dat die bijgevolg toch enige actie zou ondernemen om zijn familie en zichzelf in veiligheid te brengen. Het feit dat u niets ondernomen heeft en zelfs zes maanden deze bedreigingen geheim heeft gehouden, tot de dood van uw moeder, lijkt dan ook zeer opmerkelijk. Ook al was uw moeder ziek en wou u bij haar blijven (CGVS, p. 13 & p. 20), verwacht mag worden dat u meer voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen. In tegenstelling tot deze verwachting, deed u niets (CGVS, p. 20). U lichtte zelfs uw oom niet in (CGVS, p. 14 & p. 20), de man die u bijstond na de aanslag en dood op uw vader en die uw reis hielp regelen (CGVS, p. 17 & p. 23). Bovendien is het nog frappanter dat u na de dood van uw moeder nog vijf maanden heeft gewacht vooraleer u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 22). Gezien uw moeder kwam te overlijden, had u ook geen reden meer in Afghanistan te blijven. Verwacht mag worden dat u dan ook onmiddellijk alles in het werk zou stellen om uw leven in veiligheid te brengen, nadat uw vader reeds gedood was en u reeds vele persoonlijke bedreigingen had gekregen. In totaal zou u dus na de bedreigingen en de dood van uw vader nog elf maanden in Afghanistan hebben verbleven vooraleer te vluchten (CGVS, p. 23). Het feit dat uw oom en uzelf niet meer spoed hebben gezet achter uw vertrek uit Afghanistan, relativeert uw vrees voor de taliban in ernstige mate.”* Met het louter herhalen dat zijn vader gestorven was, zijn moeder ernstig ziek was en hij haar niet ongerust wenste te maken en het betoog dat hij zich – als oudste kind van het gezin – verantwoordelijk voelde om na de dood van zijn vader voor zijn zieke moeder en broertjes te zorgen en dat hem daarbij moeilijk kan worden verweten om op 16-jarige leeftijd te hebben nagelaten enige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, slaagt verzoeker er allerm minst in een valabel argument bij te brengen om zijn gebrek aan initiatief te verklaren of te vergoelijken. De vaststelling dat verzoeker geen enkele voorzorgsmaatregel zou hebben genomen om zijn familieleden en hemzelf veilig te stellen kan, gelet op de context waarin verzoekers vader na verschillende bedreigingen omkwam in een zelfmoordaanslag en de diverse dreigtelefoons die verzoeker kreeg na diens overlijden waarin gesteld werd dat zijn tijd was gekomen, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat verzoeker in deze context de bedreigingen die tegen hem geuit werden niet voldoende ernstig zou hebben genomen om de rest van zijn familie hierover te informeren, is naar het oordeel van de Raad ongeloofwaardig.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat hij zich na het overlijden van zijn moeder – na de emotionele ervaring van het verliezen van zijn beide ouders op jonge leeftijd – verantwoordelijk voelde voor zijn twee broertjes en pas op het moment dat hij zich realiseerde dat er geen minder drastische opties overbleven, Afghanistan ontvluchtte, brengt hij allerm minst een afdoende verklaring bij om te verklaren waarom hij na het overlijden van zijn moeder nog vijf maanden heeft gewacht vooraleer hij Afghanistan heeft verlaten. Dergelijk gebrek aan initiatief om zowel zichzelf als zijn familieleden te beschermen doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Tot slot kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de taliban, nadat ze verzoekers vader bedreigd en gedood zouden hebben, toch zo ruim te tijd zouden nemen om verzoeker gedurende zes maanden op regelmatige wijze te bedreigen, zonder echt tot actie over te gaan.

2.3.2.3.3. Daarnaast zijn verzoekers verklaringen als zou zijn vader zijn omgekomen bij de zelfmoordaanslag op de gebouwen van de NDS in Jalalabad niet geloofwaardig aangezien verzoeker, behoudens enkele algemeenheden, weinig informatie kan verschaffen over dit incident en verzoekers verregaande desinteresse in de job van zijn vader en het incident waarbij zijn vader zou zijn omgekomen wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met deze overweging nogal kort door de bocht is gegaan, beperkt hij zich tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen geen dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen of te verklaren.

2.3.2.3.4. Ook de door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te herstellen.

De Raad merkt vooreerst op dat de aan het verzoekschrift bijgevoegde stukken 2-7 door verzoeker in de loop van de procedure werden voorgelegd en zich reeds in het administratief dossier bevinden. De

beslissing motiveerde dienaangaande als volgt: *“De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader tonen enkel uw identiteit aan en zeggen niets over uw asielmotieven. De twee dreigbrieven van de taliban zijn geen officiële documenten en kunnen door eender wie op eender welk moment zijn geschreven. Het overlijdensattest van uw moeder heeft geen betrekking op uw asielproblemen, waardoor het deze niet aantoonst. De foto's van de graven tonen eveneens niets aan, gezien foto's geënsceeneerd kunnen worden. Over het opleidingscertificaat van uw vader, de brief van het districtshuis en de brief van de NDS moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De Belgische attesten hebben geen betrekking op uw asielmotieven.”*

In zoverre verzoeker erop wijst dat hij er alles aan gedaan heeft om zijn asielrelaas te staven met bewijsdocumenten, hij benadrukt dat op de dreigbrieven het logo van de taliban duidelijk zichtbaar is en betoogt dat het feit dat er valse documenten in omloop zijn, niet hoeft te betekenen dat de door hem voorgelegde documenten noodzakelijk vals zijn, merkt de Raad op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is. Gelet op de informatie in het administratief dossier afkomstig van diverse objectieve bronnen over de hoge graad van corruptie en valse documenten in Afghanistan en de lacuneuze, vage en onlogische verklaringen van verzoeker met betrekking tot de werkzaamheden van zijn vader voor de NDS, de bedreigingen waarvan verzoekers familie het slachtoffer zou zijn geworden en het overlijden van zijn vader ten gevolge van een zelfmoordaanslag op de gebouwen van de NDS in Jalalabad, bieden de in de loop van de procedure voorgelegde stukken immers onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit. De argumenten in het verzoekschrift kunnen de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de taskara van verzoeker en zijn vader, de twee dreigbrieven van de taliban, het overlijdensattest van zijn moeder, de foto's van de graven van zijn ouders, het opleidingscertificaat van zijn vader, de brief van het districtshuis, de brief van NDS en de Belgische attesten niet ombuigen. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ingediende stukken niet in aanmerking.

De video van het graf van verzoekers ouders, de foto's van slachtoffers van verzoekers dorp “+ varia” die op 28 oktober 2017 door verzoeker per e-mail aan de Raad werden bezorgd doen evenmin afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Net zoals foto's is videomateriaal vatbaar voor manipulatie zodat ook deze geen enkele garantie biedt inzake de waarheidsgetrouwheid van verzoekers verklaringen.

In zoverre verzoeker nog een krantenartikel uit “*The Nangaraday daily*” van 5 mei 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) bijbrengt betreffende de aanslag op het NDS-gebouw waarbij zijn vader om het leven zou zijn gekomen teneinde diens betrokkenheid bij de NDS en zijn overlijden omwille van een zelfmoordaanslag alsnog aannemelijk te maken, dient erop gewezen dat dit artikel niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen. Bovendien merkt de Raad op dat het krantenartikel zou dateren van 5 mei 2014, daar waar verzoeker nochtans op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn vader om het leven kwam bij een aanslag op 30 augustus 2014 (08.06.1393 volgens de Afghaanse kalender; administratief dossier, stuk 3, p. 17), hetgeen hij ook bevestigd in het luik “uiteenzetting van de feiten” in onderhavig verzoekschrift. Ook met de twee DVD's die videobeelden bevatten over de aanslag waarbij verzoekers vader om het leven zou zijn gekomen (rechtsplegingsdossier, stuk 4), slaagt verzoeker er niet in om zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat de fragmenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Daarenboven bevatten de DVD's schijnbaar slechts nieuwsberichten waarop verzoekers vader evenwel geenszins te zien is. Dezelfde opmerking dringt zich tevens op ten aanzien van de door verzoeker voorgelegde memorycard, waarover verzoeker ter zitting verklaart dat zij de aanval zou weergeven waarbij verzoekers vader zou zijn omgekomen.

Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat de aanval op de gebouwen van NDS op zich niet wordt betwist, doch wel dat verzoekers vader daarbij zou zijn omgekomen. De door verzoeker bijgebrachte informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers vader. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De thans door verzoeker voorgelegde foto van zijn vader bij de NDS (rechtsplegingsdossier, stuk 4) volstaat evenmin om de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde werkzaamheden van zijn vader voor de NDS te herstellen. Het betreft immers slechts een foto – waarop verzoekers vader overigens slechts alleen te zien is in een uniform – met andere woorden eenvoudig te manipuleren en te ensceneren documenten waarvan de authenticiteit en auteur onmogelijk te verifiëren valt.

De door verzoeker voorgelegde kaart van NDS van zijn vader betreft, daargelaten de vaststelling dat zij niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, slechts een fotokopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit.

2.3.2.3.5. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het maken van vergoelijkungen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanspraak. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent aanspraak en kennis van voor haar aanspraak relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het aanspraak mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanspraak kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een aanspraak ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In acht genomen wat voorafgaat is er geen reden om verzoekers asielaanspraak te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanspraak bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt

inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de aanvullende nota d.d. 14 november 2017 terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat

zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel risico inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse, noch brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij

slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER